

KARIÉRA JE TAK POMÍJIVÁ

„Herec nemá přijímat práci jen proto, že přichází,“ prozrazuje **Bára Poláková (33)**, co se naučila od svého muže Pavla Lišky.

„PROČ JSEM SI POŘÍDILA DO MĚSTA TAK VELKÉ TERÉNNÍ AUTO? PROTOŽE SE MI DO NĚJ VŠECHNO VEJDE, ZÁROVEŇ ALE NENÍ TAK OBROVSKÉ A VŠUDE SE S NÍM DOBRĚ PARKUJE. V LÉTĚ JSEM S NÍM ABSOLVOVALA KONCERTY PO CELÉ REPUBLICĚ A ČTYŘKOLKU UŽ JSEM TAKÉ VYUŽILA. ZAPNULA JSEM JI NA SNĚHU A NÁLEDÍ.“

Čtrnáct dní před Vánoce-
mi měla dva druhy cukroví
a chystala se vyrábět papí-
rové ozdoby. Za nejzásad-
nější okamžik svého živo-
ta považuje narození dcery
Ronji. „První vánoční svát-
ky jsme spolu prožili loni,
ale to byla ještě tříměsíční miminko. Moc
se těším na letošní Vánoce, až uvidí světél-

ka a stromeček a bude to prožívat s námi,“
říká herečka.

Na který Štědrý den nejvíc vzpomínáte?

Věřím, že to bude ten letošní. A zpětně?
Jsem ze tří sester. O pěkné okamžiky a zážit-
ky u nás nebyla nouze. Jsem z velké rodiny.
Jste si se sestrami blízké věkem?
Vůbec ne, ale nikdy to nevadilo. Jsem ta
prostřední, starší sestře je o šest let víc

a mladší o deset let méně. Každá jsme jiná,
ale máme hodně společného.

Víte, v jaké barvě budete mít vánoční výzdobu?

To fakt netuším. Asi budem letos vyrábět
papírové ozdoby. Je to něco jako origami
a vypadají moc krásně. Každopádně tam
budou jenom přírodní materiály, to máme
rádi. Mamka teď přivezla větve, protože
máme zahradu s jehličnany, tak nejdřív se
chystám vyrobit věnce.

Jaký vánoční zvyk máte ráda?

Budeme zapalovat svíčky v oříšcích a pou-
štět je ve vaničce. Ale to není asi zvyk. To
jen chci ukázat Ronje, jak plují a svítí. Ji-
nak zpíváme koledy, vaříme kromě klasic-
kého salátu a kapra i rybí polévku, čočku
a hrách. Rozkrajujeme jablíčko, mám to
všechno moc ráda. Nikdy jsem nelila olo-
vo, i když by mě to asi zajímalo. A pak moc
ráda mlsám všechny vánoční dobroty.

**Mlsáte, anebo vás baví i laskominy připravovat? Peče-
te cukroví?**

Mám napečené dva druhy a ještě by
k tomu mělo přibýt dalších asi čtyři sta pa-
desát druhů a bude to dobré. Ale do Vánoc
je čtrnáct dní, času mám dost.
Budete uklízet, abyste měla byt jako ze škatulky?
Snažím se ho mít pořád jako ze škatulky,
i když s miminkem je to někdy hrozně těž-
ké. Ještě chci zavolat pánovi na okna, pro-

tože k nim se sama nedostanu a asi bych
s břichem ani neměla.

**Zlata Adamovská před Vánoce-
mi chodila na sněky a Ro-
man Šmudler vyrážel na běžky.**

My máme jako rodina spoustu svých zvyků
a rádi trávíme čas dohromady. Sneci tam
tedy zrovna nepatří a ani je nejím, ale zrov-
na běžky jsou u nás oblíbené. Když napad-
ne snít u našich doma, vyrážíme do lesů
všichni dopoledne ve Štědrý den. To ▶▶

je vždycky krása! Ale letos nevím, jak to ještě bude.

Vy asi nerada plánujete, že?

Ne, jen je to vzdálená budoucnost a mě ještě čeká hodně zařizování. Vymyslela jsem, že pro fanoušky nechám vyrobit oblečení s texty z mých písniček a je to značně organizačně náročné. Zatímco tričko z Číny stojí asi čtyřicet korun, tričko z kvalitní látky ušité v Čechách je několikanásobně dražší. Snažila jsem se cenu snížit, aby si to mohly dovolit i normální holky, a je kolem toho dost starostí.

Už vaše trička někdo nosí?

Měli jsme je na několika koncertech a teď jsou na e-shopu na mých stránkách, takže ano, nosí a mám z toho radost. Musím poděkovat starší sestře, která mi strašně pomohla. Díky ní jsem si uvědomila, jak je důležitá rodina, že vás nikdy nenechá v úzkých.

Sestra si vzala na starost vaše reklamní oblečení?

Ano, i když to tak vůbec nemělo být. Dostala se k tomu na poslední chvíli, když jsem pochopila, že to sama nezvládnou.

Těch triček, potisků a barev je šílenná kombinace, tak jsem to všechno musela svěřit někomu zodpovědnému. Až se doprodá tato kolekce, dáme si klid a pak bude třeba v létě zase jiná. Uvidíme. Byla to opravdu fuška. Kromě toho ještě organizuji další věci, které se týkají kapely a už toho bylo prostě moc. Momentálně chystáme klip k písni *Ona* a *Krosna*. Do toho vyšlo šest variant klipů na píseň *Generace*. Je to moc zajímavý projekt. Ze stejného materiálu sestříhalo šest střihačů různých generací klip po svém.

Co vás vede k tomu, abyste točila klipy?

Je to zas jiná forma sdělení obsahu písniček. Klipy dávají nový rozměr.

Jak vznikají vaše písničky? Jsou to vaše příběhy?

Většinou se staly někomu v mém okolí. Vyprávějí o tom, jak pozoruju svět a reflektuju ho.

Zpíváte o krosně, ve které člověk vláčí všechno, co prožil. Máte svou krosnu prázdnou, anebo už se začíná plnit?

Myslím si, že se začala plnit, když jsem se narodila. Vy ji asi budete mít víc narvanou než já, ale nikdo ji nemá prázdnou.

Ukládají se v „krosně“ i pozitivní vzpomínky?

No jasně, tam jsou prostě všechny zážitky. Jednou za čas je člověk vyndá, aby se podíval, co tam je a co k němu patří. Pak jsou ale případy, kdy si to člověk nepřipustí a vláčí tam něco, co mu nedělá dobře a on si to nechce přiznat. Zároveň tam ale má také krásné zážitky, které mu umožní pře-

Její poprvé

BYL MI OPOROU

Bářin partner Pavel Liška nechyběl u porodu Ronji. „Vždycky, když si na to vzpomenu, se dojmám. Pavel mi byl oporou, když jsem ho potřebovala a stáhl se, když to situace vyžadovala. Vážím si ho teď ještě víc!“ řekla po porodu Bára.

ŠTASTNÁ RODINKA Loni na podzim se Pavlovi a Báře narodila dcera Ronja

V SITCOMU *Marta a Věra* se Bára premiérově potkala před kamerou s otcem své dcery. (Na snímku se Sabinou Remundovou.)

NA PODZIM jako zpěvačka absolvovala své první koncertní turné

konat to, že je mu třeba smutno.

Vaše první těhotenství je zaznamenáno ve filmu *Instalátér z Tuchlovic*, jaký film bude mapovat to druhé?

Je to film *Kvarteto*. I když nevědomě a neviditelně. Do poloviny natáčení jsem o něm nevěděla a ani na mě není znát.

Kvůli *Kvartetu* jste se naučila hrát na violoncello. Nedalo se to nějak obejít?

Myslím, že to ani nikoho z nás nenapadlo. Je moc příjemné se na postavu připravovat rok. Zvlášť v době, kdy se na vás při spoustě jiných projektů spěchá. Naučit se na nový nástroj je navíc vždy obohacující. A člověk si může alespoň představit, kolik dřiny je za tím, když na to někdo opravdu profesionálně hraje.

Vždycky máte tak poctivou hereckou přípravu?

Snažím se. Mám pocit, že když je člověk připravený, tak si víc věří a tím se mu lépe pracuje s kritikou a připomínkami, které dostává od režiséra. Tím spíš může být tvárný, protože nebojuje s egem.

Zapomínáte snadno texty starších představení, anebo si je pak pořád pamatujete?

Já si myslím, že je mažu, ale těžko říct, jak náš mozek funguje. Mám dobrou pohybovou paměť. Kdybych si stoupla na jeviště ve scéně, kde se to odehrávalo, text by se mi zřejmě vybavil. Nedávno jsme se o tom bavili s kamarádem, který vyprávěl, že se v noci probudil a z paměti říkal jeden starý text. Ráno už ho zase nevěděl. Vzpomínky mě fascinují. Jdu třeba ulicí a nějaký detail mi připomene, jak jsem byla s našima na horách v patnácti a pak se rozjede asociativní smršť. Je to zajímavé, jak to ve skutečnosti funguje.

Dá se herecká schopnost zapamatovat si rychle velké dávky textu využít i nějak v životě? Že byste si třeba nebyla nucená psát nákup na papírek?

Lepší je hlavě ulehčit a nedávat tam zbytečné informace. Úplně stačí nechat tam to, co tam musí být.

Studujete někdy své kolegy a způsob, jakým hrají?

CHŮVU JSEM NIKDY NEPOTŘEBOVALA. VŽDYCKY HLÍDAL PAVEL NEBO MAMKA.

Ano, tím se pořád učím. Třeba během natáčení s režisérem Miroslavem Krobotem jsem si uvědomila, že jsem ho celé promlčela. Přitom v divadle, když se zkouší, nebo v kapele do všeho velmi aktivně vstupuju. Teď jsem jen kývala a poslouchala. Možná je to taky podle toho, jak moc tomu člověku věřím.

Dá se předpokládat, že váš muž vaši důvěru má. Co jste se naučila od něj?

Od Pavla jsem se naučila to, že on i když má hodně filmových nabídek, tak skoro netočí, protože nebere role, které nemůže nijak pozvednout, anebo o kterých neví, jak by s nimi naložil. Nemluví o scénářích, které jsou jednoduše špatné. To se od něj učím. Člověk v tomhle oboru nemá přijímat práci jen proto, že přichází.

Proč nepracujete společně s Pavlem? Herci to přece často dělají.

Dostali jsme už pár scénářů, kde jsme byli obsazení oba. Ale to patrně proto, že jsme se jim tak do toho hodili.

Co jste naučila svého muže? Pavel není zrovna oblekový typ. Měla jste někdy pocit, že ho musíte kultivovat?

Do oblečení mu moc nemluví. Spíš mu třeba ukážu obchod, kde se mi líbí pánské věci, a on si to buď oblíbí nebo ne. Víc to neřeším.

Dovedete pochopit herečky nebo zpěvačky, které se kvůli kariéře vzdaly možnosti mít děti?

Ne. To vůbec nechápu. Kariéra je něco tak strašně pomíjivého a děti jsou zase tak obohacující, nejdůležitější, co člověk na světě má. Zároveň ale nikoho neodsuzuju, pokud si to v životě zařídí jinak.

Vy jste úplně opačný extrém. Ve chvíli, kdy se vám podařilo prorazit jako zpěvačka, jste čekala první dceru. A teď vás čeká další mateřská dovolená. Plánovala jste velkou rodinu?

Ale ono to s prací půjde! Minimálně koncertovat budu dál. Vůbec nemám pocit, že by mi děti něco braly nebo že by mě něco brzdilo.

Už máte vymyšlené, jak budete všechno dohromady zvládat? Děti, hraní a zpívání...

V létě jsem měla třeba tři koncerty za sebou na Moravě, tak jsme tam odjeli, přes den chodili na procházku a večer jsem na hodinu a půl odešla. Teď budu mít dětičky dvě, proto nebudu plánovat víc koncertů za sebou, ale vždycky odjedu z domova na vystoupení a zase se vrátím, abych nikam netahala rodinu. Nemám totiž chuť, nikdy nebyla potřeba. Vždycky hlídal Pavel nebo mamka.

MILAN LEŽÁK ML.